

ДѢДОВОТО КОВЧЕЖЕ

Моньо)
Боньо) — ученици-палавци 12—13 годишни;

Пенчо — тѣхенъ наивенъ другаръ;

Дѣдо Цане — дѣдо на Пенчо, 80 годишенъ старецъ.

Великденъ. Селски дворъ, съ частъ отъ нисъкъ прустъ. На дъното—пътна врата, затворена; отъ къмъ пруста врата за въ кѣщи. Чува се крѣкане на подплашени кокошки.

МОНЬО И БОНЬО

Боньо (влиза и шепне). — Пуститѣ кокошки ще ни издадатъ!

Моньо (полека пристѣпва). — Ами ако ни уловятъ?!

Боньо — Хмъ! Ще ни уловятъ! Страхльо!

Моньо — Много се забави Пенчо!.. Ако той ни измами?..

Ако отвори самъ ковчежето?

Боньо — Де пъкъ у него такава хитростъ? Смѣ ли? Той ме слуша, като кученце!

Моньо — Азъ видѣхъ, всички излѣзоха...

Боньо — Отидоха на черква, на второ Възкресение. Имашъ ли червено яйце? (Вади едно червено яйце). — Хайде да се чукнемъ. Ако моето яйце излѣзне борецъ, азъ ще държа паритѣ.

Моньо — Хей, много нѣма да вземаме, че мене ме е страхъ.

Боньо — Много, малко, все едно си е.

Моньо — Кражба.

Боньо — Ама, помисли си само, колко нѣща ще си закупимъ! И на люлки ще се качимъ, и на цирка... (Тихичко подсвирва). — Е-хе Пенчо! Намѣри ли ковчежето?

Моньо (страхливо) — Никой не се обажда!...

Боньо — Дай да се чукнемъ! (Чукатъ се) — Христосъ Възкресе! На, ти май накриво удари! Е, нищо, ти ще държишъ паритѣ, а азъ ще разпореждамъ. (Чува се шумъ, бързо скриватъ яйцата).

СЖИТѢ И ПЕНЧО

Пенчо (влиза смутенъ отъ къмъ кѣщи) — На ппѣл...

Боньо — Какво се запѣвашъ, намѣри ли ковчежето? Ужъ знаеше де е!

Пенчо — Отворихъ раклата... то е тамъ, но нѣмамъ сили да го измъкна! Краката и рѣцетѣ ми треперятъ...

Боньо — Да влѣзе съ тебе и Моньо, да ти помогне...

Моньо — Не! Страхъ ме е...

Боньо — Хайде вървете съ мене, азъ да ви покажа... (съ голѣмство) — Тръгналъ съмъ съ деца работа да върша! (Излизатъ).

ДѢДО ЦАНЕ И КУЧЕТО ШАРО

Дѣдо Цане (влиза отъ къмъ пѣтната врата; подиръ него върви голѣмо куче) — Какъ съмъ забравилъ! На черква безъ великденската свѣщъ!... Е-ехъ, старостъ!... А ти, Шаро, какво си се залуталъ по пѣтя, кой ще варди кѣщата... (Навежда се и погалва кучето, което се умилква. Приближава до пруста и се заслушва) — А, нѣкой има вѣтре!... (Излиза презъ кѣщната врата и следъ малко се чува строгиятъ му гласъ: „Поразеници! На върхъ Великденъ да крадете!“ Чува се детски глѣчъ; следъ това дѣдо Цане влиза водейки и тритѣ деца) — Сега, какво да ви правя? Да ви вода въ участъка? Разбойници!